

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sefer Šifte tsadiqim

Lerner, Pinḥas <mi-Dinovits>

<ץיבונידמ> סחניפ

Abraham Josua Heschel

עשוהי מהרבא, לשה

Lemberg, 5681 [1920 oder 1921]

הכרבה תאזו

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9418

וזאת הברכה

וזאת

ליהודא ויאמר וגו' פרשי ז"ל והאם ליתקון
 מי גרם לראובן שיודה יהודה וכו' והאם
 מדבריהם ז"ל (קוטה פ"ח) דאיתי נספר פרשת דברים
 ז"ל ח"ל דבריו באונו ויבא יוסף את דבתם רעה שמתח
 אבר בעודה ונפרקת ופליגי חי ילאו וכלל בני נח ונשקיים
 אברהם אבינו כל ההורה והשנטיים קברי דילאו ובשמיני
 חליא ויילחא אצל יוסף קבר דלא ילאו ולבן נח בנותיה
 חליא ויילחא והוא לדרידיה אבר וון החי וכו' והקדמונים
 ז"ל דברו כפי דיהודה לא הים יודע שזו הוא כלתו ויוני
 חמר הלקח חיד עשהה וחילי קצרה שעדיין הם בכלל
 צ"ס ואומר ז"ל (סנהדרין פו) צ"ס שבא על אשתו שלא
 כדרכה חייב וייתה וכו' והנה ער ואונן ששאו שלא כדרכה
 וכו' עכ"ל וקשה לי ויש ז"ל דהשנטיים קברי דכלל ישראל
 הם ולכן מותרים לחתוך אבר ונכהנה בעודה ונפרקת
 דנשחיתה חליא וילחא וכו' הלא הלכה פסקה הוא צדוק
 דגם ישראל חסור בזה כל זון שהנהנה עדיין חיה ולאחר
 שמהנה הנהנה ונחת אחרו הנשר הנחתך ונוכה בעודה
 ונפרקת בין לישראל בין לגוי מאלא לרדיו חין חילוק בזה
 בין ישראל לגוי אלא ודאי ליל שהשנטיים קברי בזה כרז
 אחא בר יעקב דנחלק בין ישראל לגוי בלחיתא (חולין
 ל"ג) ע"ש וכן הוא ונזכר (סנהדרין פ' ד' וייתא) וכן
 לאוכל וון הנהנה קודם שחלא נפשה שהיא בלא חעשה
 חלמוד לומר לא תאכלו על הדם וגו' ע"ש) והשתח
 לחיתא להכי וליין לומר דבין השנטיים ובין יוסף קבר
 דילאו וכלל צ"ס וכישראל חשיבו אלא דהם קברי כרז אחא
 בר יעקב ויוסף קבר דלא כותיה כיון דחיי דלא כותיה
 ע"ש ול"ע עוד קשה לי על ויש שהומר קברה שעדיין
 הם בכלל צ"ס וילחא בגוין נח שבא על אשתו שלא כדרכה
 חייב וייתה וער ואונן ששאו שלא כדרכן וכו' עכ"ל לפי
 דבריהם ז"ל שאומר נפסק ושחח ארלה וגו' ע"י (יצוות
 ל"ד) וע"י (יצוות פ' הש"י) צדיא עריות אעפ"י שלא
 גמר ציהו חייבים וכו' והרבה יש להקשות ולפלא
 בדבריו אלא שאין זה כונת החיצור ובחיצורו לגפית הארבע
 בזה וישנטי הכל צעוב טעם וההלה לאל הם דברים
 הוהקבלים על הלז :

ורכל

היד החוקה אשר עשה ושה לעיני כל ישראל
 צראשית צרא חלקים חם השונים ואת הארץ
 לקשר סופה צהלתה חפ"ל דרודע שהיה המורה ביום
 חלפיים סנה בחוקו של הקציה הודם צריח העולם וזה
 צרא העולם כדכתיב ואהיה אללו חמון שעשועים וס
 ויום אל חקרי חמון אלא חמון וכו' וזה חפ"ל צראשית
 צרא חלקים חם השונים ואת הארץ כי ההורה נקראת ראשית
 כו"ש ז"ל צעזיל המורה שנקראת ראשית צרא העולם
 לזעון ילנדי אותה ליראה חם ד' וגו' וז"ל צראשית היט
 צהמורה עלנוה שנקראת ראשית צה צרא חלקים חם
 קטנים

פגים וגו' ולשון חיים מופל צדור שהוא צוילחא וטובו ע"ד
 אורם ז"ל (צבא קנול פרק נרובה) חיים אחיה לקרן
 כעין שבבז וההחעורות של צחיה עליונה ע"י ויילי
 השפעה וחקדים ונפתח נוקד הצרכה וחי החיים ונקודה
 עליונה אורם הועלות ונגלה עליונה לגולה החחוח וע"ד
 דבריהם ז"ל (יונא פ"ז) ונה שדרטו ז"ל נפסקי חתהלך
 לפני ד' צארלות החיים וע"ש צפירות האון ונרש"ח ז"ל
 ח"א וזמנתי חי חכמי לעולם ואז יקיים חכמי חכמי הוא
 ונחונם :

דושיענא

שלש טעות וכו' ונרצ הלדיק וכו' ד'
חיים קראסניר
 אורם ז"ל (צבא פ"ט) אברהם אומר וכו' יעקב אומר
 וכו' ילחא אור כונה שכן וכו' פלגא עלי ופלגא עלך
 וכו' הנה אם נחלק הימים צפוטוהו עדין פלגא דטיחא
 נשאר י"ב טעות . פלגא דוויכלא ונשחיתא ודכתיב נשאר
 טעה טעות פלגא על הקציה הייט שלש טעות עכ"ל
 ולי נראה ע"ד הפסטי חפ"ל עפ"י ונרש רצה קדר
 ונשפטים פרי ל"ב אור הקציה נשיעת של אדם הראשון
 הברכה שלא עמד צנטייו שלש טעות וכו' ופ"י הוהחית
 כהונה שצטעה שכלטוה לא היה עד כלות היום רק שלש
 טעות עכ"ל והו הטענה שלש טעות :

או

חפ"ל ע"ד הפסטי עפ"י ונרש שיר השירים צפוק
 לחי ונלצטן אור ד' צרכיה צלטת טעות הקציה
 פורע וון עשו הרשע וכו' ונה טעם עתה חקום יאמר ד'
 (תתלים י"ג) וציה הוהחמה כהונס ח"ל הגירסא נספר
 ישן עתה חקום יאמר ד' . עתה חרונם . עתה חכשא .
 עתה הוא ונלשון עת וכתוב ג' פעמים עתה הרי ג' טעות
 עכ"ל חם שאמינובקשים הושיענא שלש טעות :

אמר

ז"ל (סוכה ו"ט) אור רבא לורצא ונרצן דלא
 נפישא ליה חורא לגוע גויעי (פרשי
 בלגיוות גסות) וכו' ולליד חם הכוונה צחם יארע
 דרך נקרה שאין לו הרבה יין . ח"כ לונה יסיב עלה
 ודוקא ללורצא ונרצן . ואם הכוונה דדרך הלורצא
 ונרצן שלא יהא לו הרבה יין . וחיונא ע"י פסקא
 וכו' לא מליט הרבה לורצא ונרצן עתירי ויש להם יין
 רב . חונם יש לפרש דהכוונה דלורצא ונרצן חינו
 רשאי לענג נפשו בהרבה יין . והאי דלא נפישא ליה חורא
 דלא לומר שאינו ונרצן חונסר ללורצא ונרצן יתענג נפשו
 בהרבה יין . לזה יסיב לים הנחא עלה דעכ"פ זה שרי
 ליה דליגוע גויעי . וע"ד ז"ל לקון כי טבע חכמים
 חורא ונרוחיה טבע (ופרשי ז"ל ע"י שטוהם צ גיוות
 גסות ונרן מלא הוא ונשציע ולא ע"י שחיה ונרובה שוככים
 הרבה יין צנעיו ע"י . לגיוות דקות ואינם כאוכלין שטובע
 שלהן צא ע"י וילוי הכרס עכ"ל) ויוצן זה ע"ד
 שכתבתי צריח ונרצ הלדיק וכו' ד' **ברוך**
 שצואר הגורא יולא גרוכס של תלמודי חכמים יין
 גרוכס דיקא ולא כריסס חו' צבדי סקיקים בהם רועות אל
 בגרוכס וכו' עכ"ל :

השניים ואת הארץ כלומר בשעת זריחת שניים וארץ היה זה הכנאי ושיעור הכתוב עז"ה בראשית ברא וגו' היה על תנאי וזאתן סיקויים זה הכתוב ולכל ה'יד החזקה אשר עשה ונשה לעיני כל ישראל :

לעיני

כל ישראל בראשית וגו' לקטר סיפא לרישא ונשרז הלדיק וכו' ר' **ברוך** ז"ל היינו החורה הנקראת ראשית ביתה לעיני כל ישראל וכלומר כל אחד ואחד וישראל רואה בהחורה כפי זכות והשלמות וטהור עינים שלו עכ"ל : בזהו הפעם אומר עוד הגורא בפני ככתב ופפני נחמס היינו בהפנים של האדם נכתבין עוותיו ופפעיו ובהפנים של האדם נחמוני ע"כ : טוב יוס אחד לפני ויפתק וזהו תהיה גדול וללדיקים גומרים כי נזקקם שבעלי השוזה עוונדין וכו' עכ"ל הקדוש :

השניים ואת הארץ ונדוע שהחורה נקראת יד החזקה לאונרס ז"ל ולכל ה'יד החזקה זה החורה וכו' ע"כ וז"ל לכל ה'יד החזקה זה החורה אשר עשה והקן ונשה לישראל היה הכל בראשית ברא אלהים את השניים ואת הארץ היינו בראשית שניים וארץ : ובראשית ברא כונו בראשית בראשית ערס ברא : **אך** יאמר צ' ראשית היינו צ' תורות מורה שכתב החורה שבע"פ בהם ברא אלהים את השניים ואת הארץ והיינו בסודה ובפפעה נגד סודה השניים ונגד פפעה הארץ או יאמר עפ"י דבריהם ז"ל בסי"ס וכן הוא בזה"ק (האזינו ר"מ) דתנין כל מה דעבד קצ"ה על הכאי עבד דכד ייתן ישראל חי ונקבין אורייתא ימות וכו' לא דיהדר ליה להוסי וכו' ע"כ וז"ל ולכל ה'יד החזקה אשר עשה ונשה לעיני כל ישראל היינו שקבלו ישראל אורייתא באונלעות ונשה זה היה בראשית ברא אלהים את

ליקוטים

שנקרא שנת חנוכה דכתיב ויכל והוא וולשון כלחה נפטי וכו' עכ"ל והגאון החי"ט נזכר חזות פרק ג' וזכיר ירושלמי דוותרגס על ויכל אלהים וגו' ויכל וחמיד עכ"ל אז הוא וולשון הכתוב (שמואל צ' קפיעיל י"ג פסקו ל"ט) והכל דוד הולך ללחה אל אצטלוס וע"ש פרש"י והיינו לכל חנוכה ושוקה ראיתי קץ אבל רחצה וולתך ונאוד וכל וזה שאני יוחר צמדריגה : יוחר ונשוקק אני לעלות נועלות הרמותה :

לכל חכלה ראיתי קץ רחצה וולתך ונאוד וגו' (תהלים קי"ט) רש"י ז"ל לכל חכלה לכל כיום דבר יש קץ וגבול אבל וולתך אין קץ וגבול לחכליתה עכ"ל ואפ"ל מיד דודע שכל התאוות וחונות העולם הוא הכל קודם שישג התאוה הוא חונס אחר שהשיג טוב ואינו חושק ונענה לדבר אהבה חונטן ותוור אבל בעבודת השם כל וזה שנושיג דציקות יוחר אז יוחר ונחלוה עוד וכלחה נפשו ונחלכה לרוח הדציקות כי רואה בכל פעם רווננות הש"י ציותר ואין קץ ואין סוף לחשוקה הזאת כי רחצה היא ונאוד ונותרגס והולך וכל וזה שהוא צמדריגה יוחר רואה ציותר ונכיר חקרנו ציותר וחושק לעלות ציח אל הרמותה כונו שראינו צעיטו כלדיקי זוניטו וליחא באגדה שנלחו הלמודיו של ר' עקיבא שהיה צוכה בשנת ואמר עונג יש לי וכחז על זה הרב ע"ז ז"ל בא"ח סיון רפ"ח ח"ל וכל דהיינו ונרוב דציקותו בהקצ"ה זלגים עיטו דנעושת סכן וליטו צ' עקיבא צוחר חדש שהיה צוכה ונאוד באחוריו שיר השירים **אשתי ידע היכן הדברים ונניעים וכן הוא וק"ל** ננחללים בצוכה וכו' עכ"ל ולולא שהיה הגאון הכ"ל צמדריגה ז' לא היה נעשיג זה וראוין הדברים לנוי שאונרס (ואחי צעניי בכל פעם שמהדר אחי תלמודי בהגיעי לדצרו אזו חקור שערות ראשי) ח"א לכל חכלה ראיתי קץ פי' לכל חנוכה ושוקה ראיתי קץ : כי חכלה לשון חנוכה היא כונו כלחה נפטי לחטונעת ד' ופרש"י ז"ל אוותה לשון חחורה היא : וז"ל הרצ"י ז"ל בא"ח סיון רפ"ח כתב צטיצולי הלקט חנוכה יונים אוחו קראח יש ופרש"י היכן ונ"ט

מהרב הלדיק וכו' ר' ישעיה דינאווציר ז"ל צגורא ונלה צקלע ונשחוקא צחרין וכו' פי' ווי שאונר חורה הוא צקלע חונס ונשחוקא היינו ווי שונשחוקק לונר חורה ואינו יכול ונפחד הד' גאון ד' ז' יוחר יקר עכ"ל ונשחוקא לשון ונשחוקק **תהלים** אשרי הגבר אשר תיקרנו יח ונותרתך תלמודו וגו' כי כשצאים ח"ו יקורים על האדם יפספס צנעטיו כלאונרס ז"ל ואין לך אדם שאין לו יקורים או צגופו : או צנונוטו : או צצנים : או צלערי גדול צנים : והנה כשהם צגרי יקורים של אהבה אז מודיעים לו וון השניים על איזה חטא צא עליו היקורים ואז צקקל לו לעשות חטובה על זה ונשא"כ כשאינו יודע לזה קשה החטובה חונס איך מודיעים להאדם ונשניים היינו צעת שפוחת הספר ללמוד צו אז יזונין לו הש"י הלימוד צוקוס שומדר ונעין הנאורע של החטא שנעשה וזהו יצחון ווי שעיני שכל לו (וטובל לפרש זהו קוד אונרס ז"ל שמואל צדק צספרא (חולין ל"ה) רב צדק צנצנא : ר' יחנן